

۴ ساعت کار بیشتر در هفته نیاز امروز کشور

سال جاری (۱۳۸۹) سالی سخت، غیرقابل پیش بینی و در عین حال تعیین کننده‌ای برای صنعت و اقتصاد کشور می‌باشد.

صرفنظر از اختلاف سلیقه مجلس شورای اسلامی و دولت دهم درخصوص مدت زمان اجرای لایحه هدفمند سازی یارانه‌ها که ۵ ساله باشد یا ۳ ساله، تدریجی باشد یا دفعی، منابع حاصل از اجرای این قانون در سال اول و مطابق نظر مجلس بالغ بر ۲۰۰۰۰ میلیارد تومان باشد و یا مطابق نظر دولت ۴۰۰۰۰ میلیارد تومان، اما مطلبی که قطعی است عزم دولتمردان و مجلس نشینان بر اجرای این قانون و انجام این جراحی بزرگ در سال جاری می‌باشد.

از مهم‌ترین مزایای اجرای قانون هدفمند سازی یارانه‌ها، شفافیت بیشتر نظام قیمت‌ها در بازار و واقعی شدن قیمت تمام شده محصولات تولیدی و در نتیجه بهبود خاصیت علامت دهی قیمت‌ها در اقتصاد و تعیین مسیر صحیح سرمایه‌گذاری در کشور می‌باشد و از مهم‌ترین موارد نگران کننده این قانون، نحوه باز توزیع منابع حاصله و افزایش قیمت تمام شده کالاهای تولید داخل می‌باشد.

در این مقاله قصد اینجانب بررسی تبعات حاصل از اجرای این قانون نمی‌باشد اما یکی از راه‌های مقابله با آثار تورمی و افزایش قیمت تمام شده انجام صرفه‌جویی‌های لازم و مصرف بهینه و افزایش بهره‌وری در حوزه‌هایی مانند مصارف انرژی، خطوط تولید مدیریت زمان، نیروی انسانی و ... می‌باشد.

حال که بنابه تدبیر مقام معظم رهبری و قطعاً با عنایت به سال آغاز اجرای لایحه هدفمند سازی یارانه‌ها، سال ۱۳۸۹ به نام سال کار مضاعف و همت مضاعف نام‌گذاری شده است لذا همگان چه افرادی که در مقام قانون‌گذاری می‌باشند و چه آنهایی که در مقام اجرای قانون هستند و چه بخش خصوصی و یا دولتی می‌باید با کار و همت بیشتر نسبت به افزایش بهره‌وری در حوزه‌های مرتبط با خود قدم‌های مثبتی بردارند تا بتوان هر چه بیشتر آثار منفی و تورمی این قانون را کاهش داده و نقاط مثبت آن را پررنگ‌تر نمود.

با این مقدمه نسبتاً طولانی و با عنایت به موارد پیش گفته و با توجه به این که موضوع تعطیلات رسمی و غیررسمی در کشور و در طی چند سال گذشته همواره بحث تمامی محافل اقتصادی و سیاسی کشور بوده و هم‌اینک کشورمان از این نظر در صدر کشورهای جهان قرار گرفته است بهتر است این موضوع را جدی‌تر گرفته و راه حلی منطقی برای آن بیابیم و منظور از این مقاله رسیدن به همین هدف می‌باشد.

در طول یک سال فعالیت‌های اقتصادی و صنعتی و خدماتی به طور متوسط با حدود ۱۰۸ روز تعطیلی مواجه می‌باشیم که شامل ۵۲ روز جمعه؛ ۲۶ روز پنج‌شنبه (با احتساب ۴ ساعت کار) و حدود ۲۵ تا ۳۰ روز تعطیلات رسمی (ملی - مذهبی - انقلابی)، یعنی حدود ۲۹٪ از سال را تعطیل هستیم که یا فعالیت‌های صنعتی به طور کامل متوقف می‌باشد و یا اگر هم متوقف نیست با هزینه‌های بیشتری نسبت به روزهای عادی، تولید انجام می‌شود.

به بیان دیگر صنعتگران و فعالان اقتصادی در کشور در طول یکسال از حدود ۲۹٪ از سرمایه‌گذاری‌های انجام شده خود بی‌بهره هستند در حالی که در طی این مدت حقوق پرسنل، بیمه کارکنان، بهره‌های بانکی،

هزینه استهلاک، دیماند برق و گاز و ... را به طور تمام و کمال محاسبه و پرداخت می‌نمایند. کاهش این زمان می‌تواند به افزایش بهره‌وری و کاهش قیمت تمام شده محصولات کمک بسزایی بنماید.

اصولاً یکی از تعاریف بهره‌وری استفاده حداکثری از امکانات موجود است که متأسفانه به دلایل پیش گفته، امکان استفاده بهینه از این امکانات برای سرمایه‌گذار وجود ندارد.

می‌دانیم که تعطیلات رسمی در کشور شامل تعطیلات مذهبی - ملی و انقلابی می‌باشد و هر بخش از این تعطیلات نیز حامیان و مدافعان خاص خود را در میان اقشار جامعه دارد و شاید به را حتی نتوان هیچ کدام از این نوع تعطیلات را کاهش داد و باید به نوعی حرکت نمود تا حامیان هر سه گروه به نوعی راضی شوند و به طریقی عدالت در کاهش این تعطیلات رعایت گردد.

هر گونه بی‌عدالتی و یا کم توجهی به هر یک از این سه نوع تعطیلات تنش‌ها و باز خوردهای خاص خود را در جامعه ایجاد کرده و جامعه را به التهاب می‌کشاند و باعث بروز مسائلی می‌شود که شاید ارزش آن چند روز کار اضافی سالیانه را نداشته باشد نمونه بارز آن لغو تعطیلی روز ملی شدن صنعت نفت (۲۹ اسفند) توسط مجلس ششم بود که باعث بروز آن چنان تنش‌هایی در بین اقشار مختلف مردم اعم از دانشگاہیان، مطبوعات، سیاسیون و ... گردید که همان نمایندگان مجلس ششم و بفاصله کمتر از یکماه مجبور به لغو مصوبه خود شدند و مجدداً روز ملی شدن صنعت نفت تعطیل عمومی اعلام گردید.

به همین دلایل است که با این که بیش از چندین سال بحث کاهش تعطیلات رسمی در دستور کار مسئولین کشور قرار دارد ولی تاکنون نتیجه‌ای عاید نشده است.

علی‌ایحال چنانچه بتوانیم در خوشبینانه‌ترین و عادلانه‌ترین حالت از هر یک از این ۳ گروه تعطیلات، ۲ روز را حذف نماییم جمعاً توانسته‌ایم ۶ روز و یا ۴۸ ساعت به ساعت کار سالیانه کشور اضافه نماییم و اگر ساعات کار سالیانه کشور را در حدود ۲۱۰۰ ساعت فرض کنیم توانسته‌ایم ۲/۳٪ به ساعات کار سالیانه کشور اضافه نماییم و یا این که حدود ۷ تا ۸ میلیارد دلار تولید ناخالص داخلی را در سال افزایش داده‌ایم که البته باید روی این مطلب کار کارشناسی بیشتری انجام داد تا با حداقل تنش در جامعه اجرایی شود.

اما پیشنهاد اینجانب در سالی که به نام همت مضاعف و کار مضاعف نام‌گذاری شده است این است که ساعات کار رسمی کشور از ۴۴ ساعت کار در هفته به ۴۸ ساعت افزایش یابد یعنی فقط هفته‌ای ۴ ساعت بیشتر کار کنیم و یا روزی ۴۰ دقیقه بیشتر کار کنیم.

۴۰ دقیقه بیشتر در هر روز کار کردن، حداقل پاسخی است که در عمل می‌توان به درخواست مقام معظم

رهبری داد.

در چنین حالتی سالیانه ۲۰۸ ساعت و یا به عبارت دیگر ۲۶ روز به روزهای کاری کشور افزوده می‌شود یعنی افزایش ۱۰ درصدی به ساعات کار و این می‌تواند جهشی باشد در نهضت کاهش قیمت تمام شده محصولات و بخشی از تبعات منفی قانون هدفمند سازی یارانه‌ها را بی‌اثر نماید و از سرمایه‌گذاری‌های انجام شده در کشور استفاده بیشتری به عمل آورد.

این یعنی افزایش تولید، افزایش ثروت در جامعه، افزایش تولید ناخالص داخلی به میزان حداقل ۳۰ میلیارد دلار در سال، افزایش درآمد سرانه مردم به میزان حداقل ۴۰۰ دلار، کاهش تورم و کاهش نرخ بیکاری که منافع آن تواتماً متوجه تولید و اقتصاد کشور، مردم، کارفرمایان و کارگران خواهد بود.

لذا بهتر است که دولت و مجلس همزمان با آغاز اجرای لایحه هدفمند سازی یارانه‌ها نسبت به افزایش ساعات کار سالیانه در کشور نیز به صورت جدی و ضربتی اقدام نمایند.